

Lluitar contra el silenci

Text > XAVIER CASTILLÓN

Josep és Fina o Fina és Josep, tant se val. El gènere no importa quan es tracta de declarar-se feminista i *#Inconformista*, perquè així es titula el primer disc de Fina, cantant i compositor (també podríem dir-ne cantautor, i no passaria res) nascut a Barcelona i establert a Girona, on desenvolupa una important tasca com a educador i activista en diferents fronts, un dels quals és el musical. «Em declaro inconformista amb qui no fa el que sent, amb qui perd la terra de vista, amb qui esclafa la gent!», canta en la cançó que dona títol al disc i l'obre. Fina no té pèls a la llengua i canta el que pensa per expressar reivindicacions, sentiments, utopies i desconcerts, però a pesar del caos que ens envolta, no necessita fer-ho de manera crispada: les seves cançons són mel·lòdicament impecables, amb una base pop sobre la qual es van sumant altres ritmes (*reggae*, *swing*, *disco funk*...) i tornades memorables. No cal cridar ni

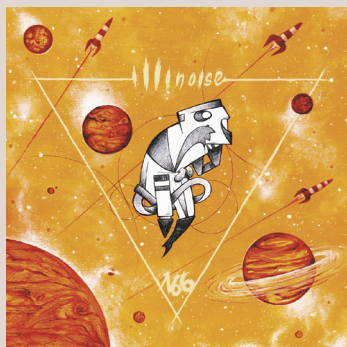
pujar el volum perquè et sentin millor. Un bon exemple és la delicada «Silenci», que tanca el disc, amb un quartet de corda: «Volen silenci, que la por ens calli, silenci [...] contra això la música i tu». Aquesta és també una de les quatre cançons que apareixen també en versió castellana al final del disc.

A pesar de ser una autoproducció, finançada en part amb aportacions de petits mecenes, *#Inconformista* és un disc elaborat amb les millors condicions tècniques, en estudis com ara Music Lan, i també amb una bona banda i destacades col·laboracions: Naxo Tarrés i Juanjo Muñoz, de Gossos, aporten veu i guitarra a «És més lliure el qui menys té», i les veus de Les Anxoves i els vents d'Hora de Joglar sonen en diversos temes del disc. A més, diversos il·lustradors han col·laborat en la part gràfica del llibret del CD, en què hi ha les lletres de les cançons, escrites en blanc sobre el lila predominant, en

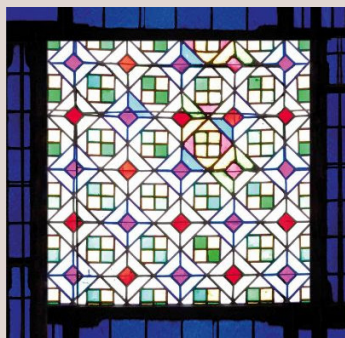

FINA. *#Inconformista*
Right Here Right Now, 2019.

català, castellà, gallec i basc. No són traduccions estrictes, sinó adaptacions cantables de les cançons, perquè el que Fina vol és sobretot compartir la seva música i no cantar sol. Lluitar contra el silenci.

ILLINOISE. *166*. Saltamarges, 2019.

XEBI SF. *De los delfines solo nos cuentan maravillas*. Clifford Records, 2019.

Al seu ritme

Text > X. C

Format per autèntics veterans en les guerres del *punk rock*, el grup vidrerenc Illinoise funciona al seu ritme, marcat sempre per l'autogestió i la música feta més per vocació i devoció que, indubtablement, per negoci. Gairebé sis anys separen el seu disc anterior, *Loop losers*, d'aquest *166*, un títol que fa referència

a les pulsacions d'un fetus protegit a la placenta, abans d'enfrontar-se a les complexitats del món exterior. El ritme d'Illinoise, però, continua accelerat, amb excel·lents cançons curtes, senzilles i directes, entre les quals destaquen els seus dos primers temes en català, que no seran els últims.

Onades elèctriques

Text > X. C

Després de *Duermevela* (2014) i *Tibidabo* (2016), Xebi SF es consolida com una aposta segura dins del rock alternatiu estatal amb un disc de títol tan desconcertant com pot ser-ho el seu so per als seus seguidors desprevinguts: aquests dofins salten sobre excitants i denses onades elèctriques, inèdites fins ara

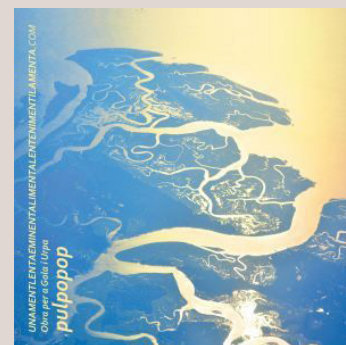
en la seva obra en solitari. Produït per Carlos Hernández (Los Planetas, Triángulo de Amor Bizarro) i publicat en una edició única de vinil més CD pel segell andalús Clifford Records, aquest és un projecte de banda, més que de solista, i una bona mostra de l'alt nivell tècnic i creatiu que ha assolit el rock gironí.

Pop polièdric

Text > RAMON MORENO

Resulta difícil situar Pulpopop en un determinat estil musical. El risc d'encotillament seria excessiu i, com és sabut, les etiquetes poden ser perjudicials en el món de la música. El darrer treball del duet format per Edgar Masegú i Marcelo Torres Querol és un doble CD inquiet i personal, que ultrapassa el concepte tradicional de disc. En un moment en què el suport discogràfic és més difús que mai, Pulpopop ens proposa un projecte polièdric a partir de les vint-i-una cançons que componen aquest *unamentlentaementimentalmententenimentilamenta.com*. Es tracta d'una obra conceptual i narrativa, amb noves composicions majoritàriament, i amb d'altres, com «Pluja de diamants» o «Qui m'ha robat la menta?», recuperades d'altres èpoques i que havien tingut clips dirigits per l'avui aclamada cineasta Carla Simon. També s'inclou una versió d'Antònia Font («Tots els motors»).

Però més enllà del projecte musical, aquest doble CD de títol amb reminiscències dalinianes es complementa amb un recurs educatiu que cal buscar al web que té el mateix títol que el disc, que proposa un atractiu joc literari, lingüístic i cultural al voltant de les lletres de les cançons. Al tema «La verema» s'aprenen les varietats de raïm de la DO Catalunya; a «U d'Oc», que narra els fets de l'1 d'octubre, s'aprenen pronoms febles i frases fetes; a «Babauveuvibodevallsiviubé», els numerals a través del món casteller, etc. De la mateixa manera, les fotografies que acompanyen els temes i els mateixos clips (com el meravellós vídeo del tema «L'ós bru», dirigit per l'estudiant de l'ESCAC Pere Girbau i que reivindica la reintroducció d'aquest animal al Pirineu) embolcal·len les cançons i donen el tot artístic en aquest projecte. Després de deu anys de trajectòria, Pulpopop s'ha convertit en

unamentlentaementimentalmententenimentilamenta.com. Discmedi, 2019.

un nom inqualificable (surrealista, extravagant, estrambòtic?) però essencial del nostre entorn musical; un grup que neda contra corrent, amb les seves propostes reflexives i enèrgiques.

LUIS GONZÁLEZ.
En clave de Serrat. Blue Asteroid Records, 2019.

SOLER, Toti; HUMET, Gemma.
Petita festa. Satélite K, 2019.

Serrat en clau personal

Text > R. M

La grandesa de l'obra dels grans noms de la música queda palesa, en part, per les adaptacions que es poden fer de les seves cançons. De Joan Manuel Serrat s'ha versionat una bona part del seu catàleg al llarg dels anys i ara és Luis González, músic resident a Sant Feliu de Guíxols, que ens proposa la seva particular mirada a

l'univers serratià en deu cançons escollides. Temes immortals, com «La saeta», «Cantares» o «Temps era temps», reviu en els arranjaments de Luis González: a ritme de bolero, en tons més aflamencats o amb connotacions clàssiques. És una mirada personal, la que fa el pianista, però de gran bellesa i sensibilitat.

De Toti a Gemma

Text > R. M

Hi ha cançons per a les quals no passa el temps, que són allà, al fons de la nostra memòria col·lectiva, com un meandre que va i ve. A voltes són cançons que han deixat de ser del seu autor per passar a ser de tots nosaltres. La figura de Toti Soler és imprescindible per entendre la història de la música catalana de les darreres dècades. Amb Pau Riba, Ovidi Montllor i tants altres, i també, és clar, en solitari, la guitarra i el talent de Toti Soler són indissociables de temes com els que ara recupera, als quals dona una

nova vida al ritme de la seva guitarra i de la meravellosa i prodigiosa veu de Gemma Humet. Junts porten uns quants anys trepitjant els escenaris i plasmen ara aquesta relació en forma de disc amb *Petita festa*, un títol que vol fer referència als cinquanta anys d'aquest tema, musicat a partir d'un poema de Li Bai. Les disset peces del disc fan una mirada a l'enyorat Ovidi Montllor («Homenatge a Teresa», «Va com va», «Perquè vull») i als clàssics francesos (Leo Ferré, George Brassens, Jacques Brel, Boris Vian), a banda d'alguns temes propis («Liebesleid», «El teu nom»), basats en poemes de Joan Vinyoli o Maria Mercè Marçal. Un disc tendre i emotiu.